

GRISHAVERSE

GRISHA

BOUŘE A VZDOR

NETFLIX

SVĚTLO A STÍNY
NYNÍ JAKO
PŮVODNÍ SERIÁL
NETFLIX

New York Times Bestseller

LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

Griša

Bouře a vzdor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo
Griša – Bouře a vzdor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOVÁ
ZEMĚ

FJERDA

PRAVÉ
MOŘE

BEZMOŘÍ

RAVKA

ŠU HAN

KERCH

OSTROV
DIVŮ

JILKI

VILKI

ISENVEE

KENST HJERTE

AVFALLE

ELBIEN

WEDDLE

ELLING

OVERŮT

DJERHOLM

HALMHEND

PERMAFROST

ARKEK

ULENSK

CHERNAST

SIBEJA

REB HARBOR

NOVO-
KRIBIRSK

PETRAZOJ

RYEVOST

EAMES HARBOR

OS
KERVO

KRIBIRSK

BALAKIREV

OS ALTA

SHRIFTPORT

BELENDT

KERAMZIN

POLIZNAJA

TSEMNA

COFTON

DVA STOLBA

SIKURZOJ

KETTĚRDAM

BMEZJU

KOBA

JIŽNÍ
KOLONIE

PEVNINSKÝ
MOST

AHRAT JEN

GRISA
BOŮRE A VZDOR

LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

*Mé matce, která věřila,
i když já ztrácela víru.*

GRIŠOVÉ

VOJÁCI DRUHÉ ARMÁDY
MAGISTŘI MALÉ VĚDY

KORPORÁLČICI
(ŘÁD ŽIVÝCH A MRTVÝCH)

Smrtiči

Hojiči

ETERÁLČICI
(ŘÁD PŘIVOLAVAČŮ)

Větrostrůjci

Ohňostrůjci

Vlnostrůjci

MATERIÁLČICI
(ŘÁD VÝROBCŮ)

Řemeslníci

Alchymici

PŘEDTÍM

UŽ DÁVNO PŘEDTÍM, než poprvé spatřili Pravé moře, snili spolu chlapec a dívka o lodích. O pohádkových plavidlech, o kouzelných korábech se stěžni z cedrového dřeva a plachtami z plátna utkaného sličnými pannami ze zlatých nití. Místo námořníků pobíhaly na palubě bílé myšky; drhly ji svými růžovými ocásky a přitom si zpívaly.

Verrhader nebyl žádný pohádkový koráb. Byla to keršská obchodní loď, jejíž podpalubí praskalo ve švech pod nákladem prosa a melasy. Páchla nemytými těly a syrovou cibulí, která podle tvrzení námořníků zaháněla kurděje. Posádka klela, plivala na zem a hrála karty o přiděly rumu. Chleba, který chlapec s dívkou dostávali, byl prolezlý červy a kajuta, o niž se museli dělit se dvěma dalšími cestujícími a sudem slanečků, připomínala víc než cokoliv jiného přecpanou skříň.

Nevadilo jim to. Zvykli si na kovový zvuk zvonů ohlašující čas, na skřehotání racků i nesrozumitelné keršské drmolení. Loď

byla jejich královstvím a moře nekonečnou hradbou, která je chránila před nepřáteli.

Chlapec se na moři rozkoukal stejně snadno jako všude jinde. Naučil se vázat uzly a opravovat plachty a sotva se mu rány na těle zacelily, chopil se práce mezi námořníky. Odložil boty a bosý neohroženě šplhal v ráhnoví. Námořníci žasli, s jakou jistotou dokáže zahlédnout delfíny, hejna rejnoků i teter s lesklými pruhy, jak s neomylnou přesností vycítí, že se na hladině vynoří velryba, dávno před tím, než její obrovské šedivé tělo rozřízne mořské vlny. Tvrdili, že mít jeho štěstí, jsou z nich už dávno boháči.

Z děvčete byli nervózní.

Po třech dnech na moři ji kapitán požádal, aby se držela co nejlépe v podpalubí. Sváděl to na pověřivost námořníků; tvrdil, že podle nich žena na palubě věští špatný vítr. To byla sice pravda, na druhou stranu veselá holka, co se ráda směje a nezkazí žádnou legraci, by jim asi na palubě nevadila.

Tohle strnulé děvče však jen tiše postávalo u zábradlí a celé zmrzlé si pevně tisklo šátek ke krku; vypadalo jako socha vyřezaná z bílého dřeva. Tohle děvče křičelo v noci ze spaní a svým nářkem budilo muže klimbající v námořním koši.

A tak dívka trávila dny v temných útrobách lodi. Počítala sudy s melasou a studovala kapitánovy mapy. V noci vklouzla do bezpečí chlapcových paží a na palubě mezi hvězdami rozházenými po obloze společně hledali souhvězdí: Lovec, Scholastik, Tři pošetilí synové, jasné hroty Kola Štěstěny, Jižní palác se šesti křivými vížkami.

Zdržovala ho tam co nejdéle; vyprávěla příběhy, kladla mu otázky. Protože věděla, že jakmile usne, bude snít. Někdy se jí zdálo o ztroskotané lodi; měla černé plachty, palubu kluzkou od

krve a všude kolem křičeli ve tmě lidé. Nejhorší však byly sny, kdy se jí zdálo o bledém princí; přitiskl jí ústa na krk a rukama spočinul na náhrdelníku na její šíji, cítila sílu, kterou v ní vyvolal a která z ní v tu ránu vytryskla v prudké explozi jasného slunečního světla.

Když snila o něm, probouzela se s třesoucím tělem; pulzovaly v ní dozvuky vlastní síly a na kůži cítila hřejivé teplo světla.

Chlapec ji k sobě přivinul pevněji a broukal jí něžně do ucha, aby ji znovu ukolébal ke spánku.

„To nic, to byl jen zlý sen,“ šeptal, „to všechno přejde.“

Neměl ponětí, co se děje. Sny teď byly jediným místem, kde mohla bezpečně používat svou sílu, a ona po nich toužila.

TOHO DNE, kdy *Verrhader* připlul k pevnině, stáli chlapec s dívkou u zábradlí a společně pozorovali přibližující se pobřeží Nové Země.

Lod' se v přístavu proplétala mezi alejí větrem ošlehaných stěžňů se svázanými plachtami. Kotvily tu elegantní šalupy i malé džunky z kamenitého pobřeží Šu Hanu, ozbrojené válečné lodě i výletní škunery, viděli vypasené kupce i fjerdské velrybáře. Na přečpané věžeňské galérie vyrážející do Jižních kolonií visel rudý transparent, jenž všechny varoval, že na palubě jsou vrazi. Dívka by přísahala, že když kolem ní loď plula, slyšela klení a řinčení řetězů.

Verrhader našel své kotviště. Námořníci spustili můstek. Přístavní dělníci a posádka lodi se hlasitě zdravili, utahovali lana a připravovali náklad k vyložení.

Chlapec s děvčetem očima přelétli doky, jestli v davu nezahlédnou záblesk rudé barvy smrtičů, modré barvy přivolavačů nebo snad ravskou pušku lesknoucí se ve slunci.

Byl čas vyrazit. Chlapec vklouzl rukou do její. Dlaně měl od práce na lodi drsné a mozolnaté. Když poprvé došlápli na prkna na nábreží, měli pocit, že se jim země houpe pod nohama a utíká pryč.

Námořníci se rozesmáli. „*Vaarwel, fentomen!*“ volali za nimi.

Chlapec s dívkou šli dál, byly to jejich první nesmělé kroky v novém světě.

Prosím, modlila se dívka v duchu ke všem svatým, kteří jí byli ochotní naslouchat, ať jsme tu v bezpečí. Ať tu najdeme domov.

KAPITOLA 1

B YLI JSME V COFTONU už dva měsíce, a já se pořád ztrácela. Město Cofton leží západním směrem od novozemského pobřeží, ve vnitrozemí, mnoho mil od místa, kde jsme se vylodili. Brzy poputujeme dál, hluboko do divočiny na novozemské hranici. Tam snad konečně budeme v bezpečí.

Podívala jsem se do mapky, co jsem si nakreslila, a kus se vrátila. Scházeli jsme se s Malem po práci každý den a společně chodili na ubytovnu, jenže dneska jsem šla jinudy, protože jsem po cestě chtěla koupit večeři, a úplně jsem zabloudila. Telecí s kapustou v batohu na zádech divně zapáchalo. Prodavač tvrdil, že je to novozemská specialita, o čemž jsem dost pochybovala. Ale vlastně mi to bylo jedno. Poslední dobou mi všechno jídlo chutnalo jako bláto.

Usadili jsme se s Malem v Coftonu, protože jsme potřebovali vydělat peníze na cestu dál na západ. V Coftonu se živě obchodovalo s *jurdou* a kolem dokola celého města rostla pole s oran-

žovými kvítky, které zdejší lidé žvýkali po kilech. V Ravce byl tenhle povzbuzující prostředek považován za nesmírnou vzácnost, ale námořníci na *Verrhaderu* ho žvýkali, aby se jim na dlouhých hlídkách nechtělo spát. Novozemenští muži si sušené květy strkali mezi dásně a rty a místní ženy je nosily ve váčcích uvázaných kolem zápěstí. Ve všech výlohách, které jsem míjela, nabízeli nejrůznější druhy *jurdy*: Svěží lístky, Stín, Dhoka, Silák. Nádherně oblečená dívka s několika nařasenými sukněmi se předklonila a do měděného plivátka, která tu stála na každém rohu, vypustila rezavý proud slin. Zvedl se mi žaludek. Tohle je jeden z novozemenských zvyků, na který si nikdy nezvyknu.

S úlevou jsem zabočila na hlavní třídu. Konečně jsem poznala, kde jsem. Cofton mi pořád připadal jako neskutečný. Bylo na něm cosi podivně surového a nedokončeného. Většina ulic neměla dláždění a nemohla jsem se zbavit pocitu, že domy s rovnou střechou a vachrlatými dřevěnými stěnami se každou chvílí zřítí. Přesto měla všechna okna skleněné výplně. Ženy se oblékaly do sametu a krajek. Výlohy obchodů přetékalý sladkostmi a nejrůznějšími cetkami a parádkami – namísto pušek, nožů a plechových ešusů. Dokonce i žebráci chodili v botách. Takhle to vypadá, když země není v obležení.

Když jsem šla kolem obchodu s ginem, v koutku oka se mi mihl záblesk rudé barvy. *Korporálčici*. Uskočila jsem dozadu a natlačila se do přítmí mezi dvěma domy, s rozbušeným srdcem jsem sáhla po pistoli za pasem.

Nejdřív dýku, vzpomněla jsem si a vytáhla ji z rukávu. Snaž se neupoutat na sebe pozornost. Pistoli použij, jen když budeš muset. Vlastní sílu jako poslední možnost. Znovu jsem zalitovala, že u sebe nemám rukavice, které mi vyrobili materiálčici, muse-

la jsem je nechat v Ravce. Byly obšité zrcátky, díky kterým jsem v pěstních soubojích mohla snadno oslnit své protivníky, což byl příjemný způsob, jak se vyhnout tomu, abych je řezem rozťala vedví. Kdyby mě však zahlédl smrtič, neměla bych na výběr. Smrtiči jsou Temnyjovi oblíbení vojáci, mohli by mi zastavit srdce nebo rozdrtit plíce, aniž by se mě vůbec dotkli.

Po dlouhém čekání s dýkou ve zpoceně ruce jsem se konečně odvážila vykouknout ven. Viděla jsem povoz do výšky naložený sudy. Vozka se zastavil na kus řeči s nějakou ženou a její netrpělivá dcerka tancovala vedle, až se jí červená sukénka natřásala.

Byla to jen malá holka. Žádný korporálčík v dohledu. Opřela jsem se zády o zeď a zhluboka vydechla, snažila jsem se uklidnit.

Nebude to troat napořád, utěšovala jsem se. Čím déle budeš na svobodě, tím to bude snazší.

Jednoho dne se probudím a nebudou mě trápit zlé sny a budu bez obav chodit po městě. Do té doby budu mít po ruce svou nanicovatou dýku s přáním, abych místo ní svírala v dlani pevnou grišovskou ocel.

Vyrazila jsem zpátky na rušnou ulici, rukama zkontrolovala šátek na krku a pro jistotu si ho víc utáhla. Byl to nutkavý zvyk. Pod šátkem ležel schovaný Morozovův náhrdelník, nejmocnější známý umocňovač a také jediná věc, podle které mě mohl někdo poznat. Bez něj jsem byla jen další špinavý a podvyživený uprchlík z Ravky.

Netušila jsem, co budu dělat, až se změní počasí. Nebudu moct chodit po ulicích zahalená v šátku, s límcem vysoko vytaženým nahoru, až udeří vedra. Do té doby snad už budeme s Malem daleko od přeplněného města a dotěrných otázek. Znovu sami – poprvé od doby, co jsme uprchli z Ravky. Ta představa mě naplnila nervózním vzrušením.

Přešla jsem ulici – uskočila jsem před koňským povozem a přitom očima stále prohledávala dav, přesvědčená, že se odněkud určitě vyřítí oddíl grišů nebo *opričníci*. Případně najatí žoldáci ze Šu Hanu, fjerdští zabijáci, vojáci ravskeho krále, nebo dokonce sám Temnyj. Tolik lidí nás může pronásledovat. Tolik lidí *mě může pronásledovat*, opravila jsem se. Kdyby nebylo mě, Mal by byl pořád stopař v První armádě, ne dezertér prchající před smrtí.

V hlavě se mi vynořila nechtěná vzpomínka: černé vlasy, břidlicové oči, Temnyjova tvář zářící vítězstvím, když uvolnil moc Vrasy. A pak jsem mu to vítězství vytrhla z rukou.

V Nové Zemi nebyla o zprávy nouze, naneštěstí žádné z nich nebyly příznivé. Povídalo se, že Temnyj bitvu ve Vrásě přežil, že v ústraní shromažďuje posily, než se znovu pokusí uchvátit ravskeho trůn. Nemohla jsem uvěřit, že by něco takového bylo možné, věděla jsem však, že ho nesmím podceňovat. Ostatní zprávy byly stejně tak znepokojivé: Vrása začala zaplavovat pobřeží a vyhánět uprchlíky na východ i na západ a lidé začali uctívat svatou, jež dokáže přivolat světlo. Nechtěla jsem na to ani pomyslet. Máme teď s Malem nový život. Ravku jsme nechali za zády.

Zrychlila jsem krok a brzy se ocitla na náměstí, kde jsme se s Malem každý večer scházeli. Zahlédla jsem ho, jak se v družném hovoru se svým novozemským přítelem opírá o kašnu; seznámil se s ním v továrně, kam chodí pracovat. Nemohla jsem si vzpomenout na jeho jméno... Jep? Nebo snad Jef?

Kašna napájená čtyřmi velkými kohouty byla spíš praktická než hezká – rozměrná vana, kam děvčata a služky chodí prát. Žádná z žen však prádlo v tuhle chvíli příliš pozornosti nevěnovala. Všechny okouněly na Mala. Jak by také ne. Už neměl krát-

ký vojenský sestřih, vlasy mu narostly a vzadu na krku se mu trochu kroutily. Košile zmáčená kapkami cákající vody se mu lepila na tělo opálené po dlouhé práci na moři do bronzova. S hlavou zvrácenou dozadu se řehtal vyprávění svého přítele, zcela netečný k laškovným úsměvům, které pradleny vysílaly jeho směrem.

Je na to tak zvyklý, že si toho ani nevšimne, napadlo mě podrážděně.

Když mě zahlédl, roztáhl tvář do širokého úsměvu a zamával na mě. Pradleny se otočily, aby si mě prohlédly, načež si vyměnily nevěřičné pohledy. Věděla jsem, co vidí: vychrtlou holku s nanicovatými, roztřepenými vlasy, bledými tvářemi a oranžovými prsty špinavými od sbírání *jurdy*. Nikdy jsem nebyla žádná kráska a dlouhé týdny bez používání mé síly se na mně podepsaly. Neměla jsem chuť k jídlu, špatně jsem spala a noční můry mi také dvakrát nepřidaly. Jejich tváře říkaly jedno a totéž: Co kluk jako Mal dělá s holkou, jako jsem já?

Napřímila jsem záda a snažila si jich nevšímat. Mal mi hodil ruku přes ramena a přitáhl si mě k sobě. „Kde jsi byla?“ přivítal mě. „Už jsem si začínal dělat starosti.“

„Přepadla mě tlupa divokých medvědů,“ zamumlala jsem do jeho ramenou.

„Zase ses ztratila?“

„Nechápu, jak jsi na něco takového přišel.“

„Pamatuješ si na Jese, že jo?“ kývl hlavou směrem ke svému příteli.

„Jak se vede?“ zeptal se Jes lámanou ravštinou a podal mi ruku. Tvářil se přitom smrtelně vážně.

„Velmi dobře, děkuju,“ odpověděla jsem novozemensky. Můj úsměv mi neopětoval, zato mě jemně poplácal po ruce. Jes byl rozhodně podivín.

Ještě chvíli jsme si povídali, pak už Mal viděl, že začínám být nervózní. Nerada jsem se dlouho zdržovala na ulici. Rozloučili jsme se, ale ještě než Jes odešel, obdařil mě dalším lítostivým pohledem, pak se naklonil k Malovi a něco mu pošeptal.

„Co ti říkal?“ chtěla jsem vědět, když jsme se za ním dívali, jak kráčí náměstím pryč.

„Hmm? Ech, nic. Víš, že máš pyl na obočí?“ Natáhl se a jemně mi ho smetl.

„Třeba jsem ho tam měla schválně.“

„Tak to se omlouvám.“

Když jsme se odlepili od fontány, jedna z pradelen se naklonila dopředu, div že nevypadla ze šatů.

„Až tě omrzí kost a kůže,“ křikla na Mala, „mám pro tebe něco lepšího.“

Ztuhla jsem. Mal se za ní otočil. Pomalým pohledem ji sjel odshora dolů. „Ne,“ řekl suše. „Nemáš.“

Dívčiny tváře se zalily rozhněvaným ruměncem a ostatní pradelny vypískly smíchy, pošklebovaly se jí a cákaly na ni vodu. Snažila jsem se udržet důstojně vztyčenou hlavu, nedokázala jsem však přemoci ten přihlouplý úsměv, který mi cukal v koutcích.

„Díky,“ zahuhlala jsem, když jsme šli přes náměstí k naší ubytovně.

„Za co?“

Protočila jsem oči. „Za to, že jsi bránil moji čest, ty troubo.“

Strhl mě stranou do přítmní pod markýzou. Na kratičkou chvíli jsem propadla panice, protože jsem myslela, že v dálce zahlédl nebezpečí, pak mě však sevřel v náručí a jeho rty se přitiskly na mé.

Když se nakonec odtáhl, tváře mi hořely a nohy se mi podlamovaly.

„Jen aby bylo jasno,“ prohlásil, „nemám žádný zvláštní zájem bránit tvou čest.“

„Rozumím,“ vypravila jsem ze sebe a doufala, že můj zajíkájící se hlas nezní příliš pošetile. „Krom toho,“ pokračoval, „si musím šetřit každou minutu, než budeme zpátky v té kuče.“

Tou kučou nazýval Mal naši ubytovnu. Byla špinavá a přecpaná k prasknutí, takže jsme tam neměli žádné soukromí, zato bylo levná. Zazubil se, domýšlivý jako vždycky, a vtáhl mě zpátky do proudu lidí na ulici. Přestože jsem byla vyčerpaná, šlo se mi rázem o poznání lehčeji. Pořád jsem nepřivykla myšlence, že my dva jsme spolu. Projela mnou další vlna vzrušení. Na hranicích nebudou žádní zvědaví hosté ani jiné nechtěné překážky. Tep mi poskočil a já si nebyla jistá, jestli to má na svědomí nena-dále vzrušení, nebo pocuchané nervy.

„Tak co to Jes říkal?“ chtěla jsem znovu vědět, sotva se mé myšlenky trochu uklidnily.

„Říkal, že se mám o tebe dobře starat.“

„A to je všechno?“

Mal si odkašlal. „A... že se bude modlit k bohu práce, aby tě zbavil tvého neštěstí.“

„Čeho?“

„Asi jsem mu řekl, že máš vole.“

Zavrávala jsem. „Co prosím?“

„Musel jsem mu přece nějak vysvětlit, proč si pořád držíš ten šátek.“

Pustila jsem ruku dolů. Zase jsem to dělala, už jsem o tom vůbec nevěděla.

„Tak jsi mu řekl, že mám vole?“ špitla jsem nevěřičně.

„Musel jsem něco říct. A tohle z tebe dělá tragickou hrdinku. Hezká holka, obrovské vole, rozumíš?“

Vší silou jsem ho štípala do paže.

„Au! Hele, v některých zemích je vole moderní.“

„Vážně? A co eunuši, ti jsou tam také moderní? Protože to bych ti mohla zařídit.“

„Ty jsi ale krvelačná!“

„To je tím voletem, proto jsem podrážděná.“

Mal se zasmál, ale viděla jsem, že ruku má pořád na pistoli. Ubytovna ležela v jedné z drsnějších čtvrtí Coftonu a my měli u sebe dost mincí; všechno, co jsme ze svých výdělků ušetřili na nový život. Ještě pár dní a budeme mít dost na to, abychom opustili Cofton – a s ním hluk, vzduch prosycený pylem a hlavně všudypřítomný strach. Budeme v bezpečí, na místě, kde nikoho nezajímá, co se stalo v Ravce, kde nežijí grišové a nikdo neslyšel o světloňoše.

A kde mě nikdo nebude potřebovat. Ta myšlenka mi kazila náladu a poslední dobou ke mně přicházela stále častěji. K čemu jsem v téhle divné zemi dobrá? Mal může stopovat, lovit, střílet. Jediná věc, ve které jsem kdy byla dobrá, je být grišou. Chybělo mi přivolávání světla a každým dnem, kdy jsem svoji moc nepoužívala, jsem byla slabší a nemohoucnější. Prohýbala jsem se pod poloprázdným batohem a zadýchala se jen z toho, že jsem držela krok s Malovým svižným tempem. Byla jsem tak slabá a nemotorná, že jsem stěží dokázala balit *jurdu* v jedné z továrních hal a musela jsem se hodně snažit, aby mě nevyhodili. Vydělala jsem si tam pár šupů, ale trvala jsem na tom, že budu pracovat, že budu pomáhat. Znovu jsem se cítila, jako když jsme byli dětmi: zdatný Mal a neschopná Alina.

Rychle jsem tu myšlenku zahнала. Možná už nejsem světloňoška, ale také už nejsem ta smutná malá holka. Naučila jsem se být užitečná.

Pohled na naši ubytovnu mi na náladě nepřidal. Byla to dvouposchodová stavba, jež zoufale potřebovala nový nátěr. Nápis za oknem sliboval v pěti různých jazycích horkou lázeň a čisté lůžko bez hmyzu. Vyzkoušela jsem obojí, koupel i postel, takže jsem věděla, že vývěska ve všech jazycích lže. A přesto – s Malem po boku mi to nepřišlo tak zlé.

Vylezli jsme po schodech na rozviklané zápraží a vešli do hospody zabírající většinu přízemí. Na rozdíl od hluku na zaprášené ulici tu bylo studeno a prázdné. V tuhle hodinu tady obvykle u pocintaných stolů propíjejí dělníci svou denní mzdu, dneska zde však kromě nevrleho domácího za barem nikdo nebyl.

Pocházel z Kerchu. Měla jsem pocit, že nemá rád lidi z Ravky, ale možná si prostě jen myslel, že jsme zloději. Objevili jsme se tu před dvěma týdny, špinaví a otrhaní, bez zavazadel a peněz na zaplacení, jediné, co jsme měli, byla zlatá sponka, o které si nejspíš myslel, že je kradená. To mu ovšem nezabránilo, aby po ní všemi deseti neskočil a nevyměnil ji s námi za úzkou postel v místnosti, kde spalo dalších šest lidí.

Když jsme se blížili k baru, hodil na pult klíč, dřív než jsme si o něj vůbec řekli. Visel na vyřezávané kuřecí kosti. Další roztočilá maličkost.

Mal ho v lámané kerštině, kterou pochytil na *Verrhaderu*, požádal o vědro horké vody na umytí.

„Platí se zvlášť,“ zavrčel domácí. Byl to podsaditý chlap s prořídlymi vlasy, na zubech měl od žvýkání *jurdy* oranžové skvrny. Potil se, jak jsem si všimla. I když ten den nebylo zrovna horko, nad horním rtem mu vyskakovaly krůpěje potu.

Cestou ke schodišti na druhé straně vylidněné hospody jsem se za ním otočila. S rukama zkříženýma na prsou nás slídově sledoval přimhouřenýma očima. Ten pohled mě znervóznil.

Pod schody jsem zaváhala. „Ten chlap nás nemůže vystát,“ utrousila jsem.

Mal už šel po schodech nahoru. „To je fakt. Ale naše peníze mu nesmrdí. A za pár dní odsud vypadneme.“

Zaplašila jsem svůj neklid. Vždyť jsem byla celé odpoledne zbytečně podrážděná.

„No jo,“ zahučela jsem a vyrazila za Malem. „Jak se řekne keršsky ‚jsi kretén‘? Jen abych byla připravená.“

„Jer ven azel.“

„Fakt?“

Mal se zasmál. „Nadávat se na lodi naučíš jako první.“

První patro ubytovny bylo o poznání zanedbanější než veřejně přístupné místnosti dole. Koberec byl vybledlý a prošlapaný a tmavá chodba páchla po zelí a tabáku. Dveře do všech pokojů byly zavřené, když jsme je míjeli, nebylo za nimi slyšet ani hlásek. To ticho bylo děsivé. Všichni nejspíš někam odešli.

Jediné světlo dopadalo do chodby opuštěným špinavým oknem na konci. Zatímco Mal zápolil s klíčem, dívala jsem se přes ušmudlané sklo na povozy a drožky dole na ulici. Naproti přes silnici stál pod balkonem muž a zíral nahoru na ubytovnu. Popotahoval si límec a tahal se za rukávy, jako by měl nové oblečení, které mu tak docela nesedí. Jakmile se pohledem střetl za oknem s mýma očima, vyrazil pryč.

Jako blesk mnou projel strach.

„Male,“ špitla jsem a natáhla se rukou k němu.

Ale už bylo pozdě. Dveře se rozletěly dokořán.

„Ne!“ vykřikla jsem a rozpřáhla ruce, načež se halou rozlétna oslepující kaskáda světla. Pak mě popadly hrubé ruce a násilím mi stáhly paže za záda. Vlekly mě dovnitř pokoje, divoce jsem kolem sebe kopala a snažila se vyškubnout z jejich sevření.

„Ne tak zhurta,“ ozval se chladný hlas odněkud z kouta. „Nerad bych tvého přítele musel rozpárat hned teď.“

Jako by se zastavil čas. Vnímala jsem ošuntělou místnost s nízkým stropem, prasklé umyvadlo na omláceném stole, smítka prachu vířící v paprscích slunečního světla, blyštivé ostří přitisknuté k Malovu krku. Chlap, co ho držel, měl na tváři povědomě jízlivý úšklebek. *Ivan*. Byli tu další, muži i ženy. Všichni byli oblečení do vypasovaných kabátů a kalhot, jaké nosí kupci a dělníci v Nové Zemi, tváře některých z nich jsem ovšem poznávala; pamatovala jsem si je z doby, kdy jsem sloužila ve Druhé armádě. Byli to grišové.

Za nimi, schovaný ve stínu, se na rozviklané židli jako na trůnu rozvaloval Temnyj.

Kratičkou chvíli zůstali všichni v místnosti tiše bez hnutí. Slyšela jsem Malův dech a šoupání nohou. Slyšela jsem, jak dole na ulici mluví nějaký muž. Nedokázala jsem odtrhnout oči od Temnyjových rukou – jeho dlouhé bílé prsty ležerně spočívaly na opěrkách židle. Napadla mě bláznivá myšlenka, že jsem ho vlastně nikdy neviděla v obyčejných šatech.

Pak na mě se vši hrůzou dolehla skutečnost. Tak *takhle* to skončí? Bez boje? Bez jediného výstřelu, bez zvýšení hlasu? Z hrudi se mi vydral vzlyk čirého zoufalství a vzteku.

„Vezmi jí pistoli a prohledej ji, jestli u sebe nemá ještě nějakou zbraň,“ nařídil Temnyj klidně. Cítila jsem, jak mě opouští pistole zavěšená za pasem a jak dýka mizí ze svého pouzdra na zápěstí. „Teď jim řeknu, aby tě pustili,“ promluvil ke mně, když s tím skončili. „Ale jestli jen trochu pohneš rukou, Ivan s tím stopařem skončuje. Rozumíš tomu?“

Toporně jsem přikývla.

Pohnul prstem a muži, kteří mě drželi, poodstoupili stranou.

Zavravorala jsem směrem do středu místnosti, kde jsem s rukama sevřenýma v pěsti zůstala stát jako přimrazená.

Dokázala bych svou silou přetnout Temnyje vedví. Celou tuhle bohem zapomenutou díru bych mohla namísto rozpůlit. Jenže předtím by Ivan stihl podříznout Malovi krk.

„Jak jsi nás našel?“ zachrčela jsem.

„Nechávali jste za sebou velmi nápadnou stopu,“ řekl a líně něco hodil na stůl. S cinknutím to přistálo vedle umyvadla. Poznala jsem jednu ze zlatých sponek, které mi Žeňa před pár týdny vetkla do vlasů. Platili jsme jimi – cestu lodí přes Pravé moře, povoz, který nás dovezl do Coftonu, a tu mizernou postel ne tak docela bez hmyzu.

Temnyj vstal a v místnosti zavládlo podivné napětí. Jako by všichni grišové se zadržným dechem čekali, co se bude dít. Vnímala jsem strach, který z nich sálal a vybičoval mé smysly do stavu pohotovosti. Poddaní vždycky k Temnyjovi přistupovali s uctívou bázni, jenže tohle bylo něco jiného. Dokonce i Ivan vypadal nespůj.

Temnyj poodstoupil na světlo a já na jeho tváři zahlédla jemné meandry jizev. Korporálčici na nich museli zapracovat, přesto byly stále viditelné. Takže *volkry* na něm zanechaly svou stopu. *To je dobře*, pomyslela jsem si se škodolibým zadostiučiněním. Byla to slabá útěcha, ale aspoň nebyl tak neskutečně dokonalý jako dřív.

Zastavil se a pozorně si mě prohlížel. „Jak se ti líbí život ve vyhnanství, Alino? Nevypadáš dobře.“

„Ty také ne,“ odsekla jsem. Nebyly to jen jizvy. Nosil svou únavu jako elegantní plášť, přesto byla nepřehlédnutelná. Pod očima se mu nenápadně rýsovaly černé kruhy a prohlubně jeho ostře řezaných lícních kostí byly o něco propadlejší.

„Je to nepatrná cena, kterou musím platit,“ roztáhl rty do podivného poloúsměvu.

Zamrazilo mě v zádech. Kterou musí platit *za co*?

Vztáhl ke mně ruku a já se silou veškeré své vůle přiměla neucuknout. Nic mi neudělal, jen chytl jeden z mých šátků. Jemně za něj zatáhl a drsná vlna sklouzla, sjela mi po krku dolů a snesla se na zem.

„Vidím, že už zase předstíráš, že jsi něco míň. Takový podvod ti nesluší.“

Projel mnou podivný nepokoj. Copak jsem si před pár minutami nemyslela právě totéž? „Díky za pozornost,“ zamumlala jsem.

Přejel prsty po náhrdelníku. „Je můj stejně jako tvůj, Alino.“

Odstrčila jsem mu ruku a mezi griši to neklidně zašumělo. „Pak jsi ho neměl dávat na můj krk,“ řekla jsem odměřeně. „Co chceš?“

Jistě, věděla jsem to. Chtěl všechno – Ravku, svět, vládu nad Vrásou. Na jeho odpovědi nezáleželo. Jen jsem potřebovala, aby nepřestával mluvit. Věděla jsem, že tahle chvíle může přijít, a byla jsem na ni připravena. Nehodlala jsem připustit, aby se mě znovu zmocnil. Zašilhala jsem na Mala a doufala, že pochopil, co zamýšlím udělat.

„Chci ti poděkovat,“ pověděl Temnyj.

Tohle jsem ovšem nečekala. „Poděkovat mi?“

„Za dar, který jsi mi dala.“

Můj pohled sjel k jizvám na jeho bledé tváři.

„Ne,“ pousmál se, „za tohle ne. I když jsou mi také dobrou připomínkou.“

„Připomínkou čeho?“ Byla jsem proti své vůli zvědavá.

Jeho pohled byl z kamene. „Že z každého člověka jde udělat blázna. Ne, Alino, to, co jsi mi dala, je mnohem významnější.“

Otočil se stranou. Odvážila jsem se ještě jednou zašilhat na Mala.

„Na rozdíl od tebe,“ vykládal dál Temnyj, „vím, co je vděčnost, a rád bych ti to dokázal.“

Zvedl ruce. Místností se rozvalila tma.

„Teď!“ vykřikla jsem.

Mal vrazil loktem Ivanovi do břicha. V tu samou chvíli jsem natáhla ruce nad hlavu, vytrysklo světlo a oslepilo všechny kolem nás. Soustředila jsem se na svou sílu a vybrušovala ji do ostří čírého světla. Měla jsem jediný cíl: nenechat Temnyje vyváznout živého. Mžourala jsem do kypějící temnoty a snažila se v ní najít svůj terč. Jenže tu něco nehrálo.

Mockrát jsem viděla Temnyje pracovat s jeho silou. Tentokrát to však bylo jiné. Stíny vířily a mihotaly kolem kuželu mého světla, točily se stále rychleji, až vytvořily vrčící oblak připomínající rozzuřený roj bzučících včel. Celou svou silou jsem se do temného mračna opírala, ale kroutilo se a svíjelo a přitom se ke mně pořád přibližovalo.

Mal stál vedle mě. Nějak se mu podařilo vyrvat Ivanovi nůž z ruky.

„Drž se u mě,“ houkla jsem. Rozhodla jsem se riskovat a radši udělat v podlaze díru než tam jen bezmocně stát. Soustředila jsem se a cítila, jak se ve mně sbíhá energie k mocnému řezu. Zvedla jsem ruku, když tu něco vystoupilo ze tmy.

Je to nějaký trik, říkala jsem si, zatímco se ta věc blížila ke mně. Musí to být nějaký optický klam.

Byla to zrůda utkaná ze tmy, s prázdným obličejem zbaveným všech rysů. Její tělo se třaslavě rozmazávalo a znovu nabývalo na tvaru: paže, nohy, dlouhé dlaně zakončené matným náznakem pařátů, široká záda s hřebenem křídel, která se rozlévala jako

černá skvrna, jak se ve vzduchu stále víc rozpínala. Vypadalo to skoro jako volkra, jen tvar těla to mělo lidštější. A nebálo se to světla. Nebálo se to mě.

Je to trik, trvala na svém má mysl ochromená panikou. *Něco takového není možné*. To, co se dělo, bylo porušením všeho, co jsem věděla o moci grišů. My, grišové, nedokážeme tvořit hmotu. Nemůžeme vytvářet život. Jenže ta stvůra šla přímo na nás a Temnyjovi grišové se v hrůze tiskli ke zdi. Tak z tohohle byli tak vyděšení.

Setřásla jsem ze sebe strach a znovu se soustředila na svou sílu. Švihla jsem rukou v zářivém, nesmiřitelném oblouku. Světlo stvůru rozťalo. Chvilí to vypadalo, že snad půjde pořád dál. Pak se zatřepotala, jako mrak ozářený bleskem nakrátko zablikala a pak se rozplynula do prázdna. Sotva se mi ulevilo, zvedl Temnyj ruku a na jejím místě se objevila nová stvůra a za ní následovaly další a další.

„Tohle je dar, který jsi mi dala,“ řekl spokojeně Temnyj. „Dar, který jsem si vysloužil ve Vráse.“ Jeho tvář ožila mocí a hroznou radostí. Viděla jsem v ní však i napětí. Nevěděla jsem, co to dělá, ale bylo mi jasné, že za to musí tvrdě platit.

Couvali jsme s Malem ke dveřím, zatímco stvůry se k nám plížily blíž a blíž. Zničehonic jedna s ochromující rychlostí vyrazila dopředu. Mal ji propíchl nožem. Zarazila se, oťrásla a pak ho popadla a jako dětskou hračku odhodila pryč. Ne, tohle rozhodně nebyl optický klam.

„Male!“ vykřikla jsem.

Švihla jsem rukou a řez roztavil nestvůru do nicoty, jenže vzápětí šla po mně další. Popadla mě a já se celá roztřásla odporem. Jako by se mi na rukách vyrojily tisíce dotěrných brouků, takový byl její stisk.

Zvedla mě ze země a v tu ránu jsem poznala, že jsem se mýlila. Ta zrůda *měla* tlamu, obrovskou rozšklebenou díru, kterou rozevřela dokořán a já uviděla tesáky vyskládané v jedné řadě za druhou. Ucítla jsem je všechny, protože se mi vzápětí zahryzla do ramene.

Takovou bolest jsem do té doby nikdy nezažila. Rozlévala se ve mně, násobila, rozdírala mě a drásala až do morku kostí. Z dálky jsem slyšela Mala volat mé jméno. Slyšela jsem svůj vlastní řev.

Stvůra mě pustila. Jako bezvládný žok jsem dopadla na zem. Ležela jsem na zádech a v nekonečných vlnách mnou projížděla bolest. Vnímala jsem strop posetý fleky od vody, temnou stvůru stínů tyčící se vysoko nade mnou, Malův bledý obličej, když ke mně poklekl. Viděla jsem jeho ústa vyslovovat mé jméno, ale neslyšela jsem nic. Odcházela jsem.

To poslední, co jsem slyšela, byl Temnyjův hlas – tak zřetelný, jako by si lehl těsně vedle mě, přitiskl mi ústa na ucho a jen pro mě zašeptal: *Děkuju ti*.

KAPITOLA 2

ZNOVU TMA. *NĚCO se ve mně vzdouává. Natahuju se ke světlu, ale nedosáhnu na něj.*
„Pij.“

Otevřu oči. Zaostrím na Ivanův zachmuřený obličej. „Udělej to ty,“ zavrčí na někoho.

Pak se nade mě nakloní Žeňa, krásnější než kdy předtím, i když má na sobě ucouranou rudou keftu. Zdá se mi to?

Tiskne mi něco ke rtům. „Napij se, Alino.“

Chci jí to vyrazit z ruky, ale nedokážu se pohnout.

Mám zacpaný nos, musím otevřít pusou. Vývar mi klouže krkem dolů. Kašlu a prskám.

„Kde to jsem?“ snažím se ze sebe vypravit.

Ozve se další hlas, chladný a zřetelný: „Zase ji uspi.“

JSEM VE VOZE *taženém poníkem, vracíme se s Anou Kuyou z vesnice. Drkotáme se po silnici, která vede domů do Keramzinu, a její ostrý*

loket mě píchá do žeber. Mal sedí vedle ní z druhé strany, směje se a ukazuje na všechno možné.

Poněk se ztěžka vleče do posledního kopce před námi a škube chundelatou hřívou. V půli kopce potkáme muže a ženu, kteří jdou u kraje cesty. On si při chůzi píská a do taktu mává vycházkovou holí. Ona se ztěžka plahočí se svěšenou hlavou, na zádech přivázanou homoli soli.

„Jsou moc chudí?“ ptám se Any Kuyi.

„Ne víc než jiní.“

„Tak proč ten muž nekoupí oslíka?“

„Nepotřebuje osla,“ povídá Ana Kuya. „Má ženu.“

„Já si vezmu za ženu Alinu,“ prohlásí Mal.

Vůz projíždí kolem dvojice. Muž strhne z hlavy čepici a zvesela mává na pozdrav.

Mal na něj také volá, škodolibě se směje a mává, div že z vozu nevypadne.

Otáčím se dozadu, skoro si můžu vykroutit krk, jak se dívám za ženou plahočící se za svým manželem. Je to ještě dívka, ale její oči jsou staré a unavené.

Aně Kuye nic neujde. „Takhle dopadnou rolnické dívky, které nemají to štěstí, aby se mohly těšit vévodově dobrotivosti. Proto mu musíte být vděční a každý večer na něj vzpomenout ve svých modlitbách.“

CINKÁNÍ ŘETĚZŮ.

Ženin ustaraný obličej. „Tohle jí nemůžeš pořád dělat, je to nebezpečné.“

„Neříkej mi, jak mám dělat svoji práci,“ oboří se na ni Ivan.

Temnyj v černém stojí ve stínu. Pravidelný rytmus moře pode mnou. Jako blesk mnou projede poznání: jsme na lodi.

Prosím, nechte mě spát.

JSEM ZNOVU NA CESTĚ do Keramzinu. Pozoruju poníka, jak se svěřenou hlavou klopýtá do kopce. Když se otočím dozadu, vidím, že dívka prohýbající se pod nákladem soli má moji tvář. Ve voze vedle mě sedí Baghra. „Býk cítí své jho,“ povídá, „ale cítí pták tíhu svých křídel?“

Její oči jsou černá jezera. Bud' vděčná, říkají. Bud' vděčná. Práskne opratí.

„PIJ.“ DALŠÍ VÝVAR. Už se nebráním. Nechci se znovu dusit. Padám dozadu, víčka se mi zavírají, odplouvám pryč, příliš slabá, než abych bojovala.

Ruka na mé tváři.

„Male,“ zasípám ztěžka.

Ruka se odtáhne.

Nicota.

„VSTÁVEJ.“ TENTOKRÁT ten hlas nepoznávám. „Přiveď ji k sobě.“

Zatřepu víčky a otevřu oči. Je to pořád sen? Nakloní se nade mnou kluk: zrzavé vlasy, rozbitý nos. Připomíná mi další z příběhů Any Kuyi, ten o lišákovi, který byl dost chytrý na to, aby utekl z pasti, ale příliš pošetilý, než aby mu došlo, že podruhé neunikne. Vedle lišáka stojí další kluk, obr, snad největší člověk, kterého jsem kdy viděla. Jeho zlaté oči mají protažený šuhanský tvar.

„Alino,“ mluví na mě lišák. Jak zná moje jméno?

Otevírají se dveře a v nich vidím další neznámou tvář, dívku s krátkými tmavými vlasy a stejnými zlatými očima, jako má obr.

„Už jdou,“ říká.

Lišák zakleje. „Zase ji uspi.“ Obr přijde blíž. Temnota mě semkne.

„Ne, prosím –“

Je pozdě. Tma se mě chopila.

JSEM DÍVKA a vleču se do kopce. Botami čvachtám v blátě a záda mě bolí od těžkého nákladu soli, pod kterým se prohýbám. Sotva mě napadne, že další krok už nedokážu udělat, ucítím, jak se zvedám ze země. Sůl mi sjede ze zad a já se dívám, jak se na cestě roztrhává. Vznáším se výš a výš. Pod sebou vidím povoz s poníkem a tři cestující, zírají na mě s otevřenou pusou. Vidím svůj vlastní stín, mívá je a letí dál nad silnicí a do holých zimních polí, černý obrys dívky unášené vysoko svými vlastními rozepjatými křídly.

PRVNÍ VĚC, o které jsem s jistotou věděla, že je skutečná, bylo houpání lodi – slyšela jsem šplouchání vody omývající trup a vrzání ráhnoví.

Když jsem se pokusila otočit, projela mi zády ostrá bolest. S cuknutím jsem zalapala po dechu a vytřeštila oči dokořán, srdce se mi rozbušilo; rázem jsem byla úplně při sobě. Udělalo se mi nevolno a musela jsem několikrát zamrkat, abych zahнала mžítiky před očima. Ležela jsem na úzkém lůžku v čisté kajutě. Kulatými okny dopadalo dovnitř denní světlo.

Žeňa seděla na kraji postele. Takže se mi nezdála. Nebo se mi zdá teď? Zatřásla jsem hlavou, abych vyhnala přeludy z hlavy, odměnou mi byla další vlna nevolnosti. Nepříjemný zápach ve vzduchu nijak nepomáhal zklidnit můj žaludek. Přinutila jsem se dlouze nadechnout, jakkoliv se mi třásl dech.

Žeňa měla na sobě červenou *keftu* s modrými výšivkami, což byla barevná kombinace, kterou jsem nikdy předtím na žádném grišovi neviděla. Její oblečení bylo špinavé a také dost obnošené, vlasy však měla jako vždycky upravené do dokonalých

kudrlin a vypadala líp než královna. Přiložila mi k ústům plechový hrnek.

„Napij se,“ vybídla mě.

„Co je to?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Jenom voda.“

Když jsem si od ní chtěla hrnek vzít, zjistila jsem, že mám na rukou železná pouta. Nemotorně jsem zvedla paže. Voda měla kovovou pachut', ale já byla vyprahlá. Usrkla jsem, zakašlala a pak dychtivě hltala plnými doušky.

„Pomalu,“ Žeňa mi jemně odsunula vlasy z obličeje, „ať ti není špatně.“

„Jak dlouho?“ Podívala jsem se na Ivana, který se opíral o dveře a pozoroval mě. „Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?“

„Něco přes týden,“ odpověděla Žeňa.

Hrklo ve mně. Celý týden mi Ivan zpomaloval pulz, aby mě udržel ve spánku?

Vyskočila jsem na nohy a krev se mi nahnala do hlavy. Kdyby se Žeňa nenatáhla a nechtyla mě, praštila bych sebou o zem. Silou vůle jsem zahrnala mrákoty, odstrčila Žeňu a doklopýtala ke kulaťému postrannímu okénku, abych se podívala přes zamlžené sklo. Nic. Nic než moře. Žádný přístav. Žádné pobřeží. Nová Země byla dávno pryč. Do očí se mi draly slzy, div jsem se nerozbrečela.

„Kde je Mal?“ zeptala jsem se. Když mi nikdo neodpověděl, otočila jsem se. „Kde je Mal?“ dožadovala jsem se od Ivana odpovědi.

„Temnyj tě chce vidět,“ oznámil mi chladně. „Jsi dost silná, abys tam sama došla, nebo tě tam budu muset odnést?“

„Dej jí trochu času,“ namítla Žeňa. „Nech ji aspoň najíst a umýt.“

„Ne. Odveď mě k němu hned.“

Žeňa se zamračila.

„Je mi dobře,“ trvala jsem na svém. Ve skutečnosti jsem byla slabá, malátná a vystrašená. Ale nehodlala jsem se válet v posteli, potřebovala jsem odpovědi, ne jídlo.

Sotva jsme vylezli z kajuty, pohltil nás nesmírný puch – nebyl to obvyklý zápach rybiny a nemytých těl, který bývá v podpalubí cítit a který jsem znala z plavby na *Verrhaderu*, bylo to něco mnohem odpornějšího. Obrátil se mi žaludek a rychle jsem si přitiskla ruku před pusou. Teď jsem byla ráda, že jsem nic nejedla.

„Co to je?“

„Krev, kosti, velrybí tuk,“ vyjmenovával Ivan. Byli jsme na palubě velrybářské lodi. „Zvykneš si.“

„Zvykneš si,“ pitvořila se Žeňa s nakrčeným nosem.

Dovedli mě k průlezu vedoucímu na palubu nad námi. Ivan vysplhal po žebříku nahoru a já rychle vrávorala za ním, abych byla co nejdřív pryč z temných a páchnoucích útrob lodi. Se spoutanýma rukama se mi lezlo těžko a Ivanovi brzo došla trpělivost. Popadl mě za okovy na zápěstích a posledních pár příček vytáhl nahoru. Mžourala jsem do ostrého světla a zhluboka nasávala chladný vzduch.

Velrybářská loď se hnala s napnutými plachtami vpřed, poháněna silou tří větrostrůjců, kteří se vzpaženýma rukama stáli u stěžně a modré *kefty* jim vlály kolem nohou. Eterálčici, řád přivolavačů. Ještě před pár měsíci jsem byla jednou z nich.

Posádka lodi byla oblečená do šatů z hrubého plátna a většina námořníků chodila bosa, aby jim na mokré palubě nepodkluzovaly nohy. *Žádné uniformy*, všimla jsem si. Takže to nebyli vojáci. Také jsem si všimla, že loď nepluje pod vlajkou žádné země.

Zbytek grišů, kteří patřili k Temnyjovi, nebylo těžké od posádky rozlišit, a to nejenom díky jejich jasně barevným *keftám*, ale také proto, že se jen tak nečinně poflakovali u zábradlí a hleděli

na moře nebo si povídali, zatímco námořníci museli pracovat. Zhlédla jsem dokonce grišu z řádu materiálčků ve fialové *keftě*; opírala se o smotané lano a četla si.

Když jsme míjeli dvě ohromné litinové nádoby usazené na palubě, zavanul ke mně stejně štiplavý zápach, který byl cítit v podpalubí.

„To jsou kotle,“ vysvětlovala Žeňa. „V nich získávají olej. Na téhle plavbě se nepoužívají, ale ten smrad stejně nikdy nevyčichne.“

Jak jsme procházeli lodí, grišové i námořníci se za námi otáčeli. Když jsme míjeli záďový stěž, podívala jsem se nahoru a nad sebou spatřila tmavovlasého chlapce s tmavovlasou dívkou, které jsem znala ze svého snu. Viseli v lanoví a jako dva ptáci vyhlížející kořist nás sledovali dvěma páry stejných zlatých očí.

Takže to nebyl sen. Byli u mě v kajutě.

Ivan mě vedl na příď, kde už čekal Temnyj. Byl k nám otočený zády, přes čelen zíral na modrý horizont v dálce a černá *kefta* kolem něj vlála jako temná válečná zástava.

Žeňa s Ivanem se mu uklonili a odešli.

„Kde je Mal?“ zachrčela jsem, protože jsem měla pořád sucho v krku.

Temnyj se neotočil, jen zakroutil hlavou. „Zase tak předvídatelná.“

„Je mi líto, že tě nudím. Kde je?“

„Jak víš, že není mrtvý?“

Stáhl se mi žaludek. „Protože to vím,“ pronesla jsem s mnohem větší rozhodností, než jsem cítila.

„A kdyby byl? Vrhla by ses do moře?“

„Ne, pokud bych tě nemohla vzít s sebou. Kde je?“

„Podívej se za sebe.“

Otočila jsem se. Daleko na druhé straně jsem přes spleť provazů a ráhnoví uviděla Mala. Byl obklopený korporálčíky, kteří ho pevně drželi, a pohled upíral na mě. Celou dobu hlídal, čekal, až se objevím. Popošla jsem k němu. Temnyj mě chytil za ruku.

„Dál ani krok,“ poručil.

„Dovol mi s ním promluvit,“ prosila jsem. Bylo mi odporné, jak zoufale mi zní hlas.

„V žádném případě. Vy dva máte nepříjemný zvyk chovat se jako blázni a považovat to za hrdinství.“

Temnyj pokynul rukou a stráže vedly Mala pryč. „Alino!“ zavolal a jeden z chlapů ho prudce udeřil do tváře.

„Male!“ křičela jsem, když ho vzpouzejícího táhli do podpalubí. „Male!“

Vyškubla jsem se Temnyjovi. Zajíkala jsem se hněvem. „Jestli mu něco uděláš...“

„Nemám v úmyslu mu ublížit,“ ujistil mě. „Přinejmenším dokud ho budu potřebovat.“

„Nechci, aby se mu něco stalo.“

„Zatím je v bezpečí, Alino. Ale nezkoušej moji trpělivost. Jakmile jeden z vás něco provede, ten druhý to odskáče. Jemu jsem řekl totéž.“

Zavřela jsem oči a snažila se zahnat zoufalý vztek, který mnou lomcoval. Byli jsme tam, kde jsme začali. Příkývla jsem.

Temnyj znovu zakroutil hlavou. „Vy dva mi to tak usnadňujete. Bodnu ho a tobě teče krev.“

„A ty to nedokážeš pochopit, že?“

Natáhl ruku a poklepal na Morozovův náhrdelník, přitom prsty jemně přešel po mé šiji. I tenhle letný dotyk stačil k tomu, aby se mezi námi otevřelo spojení, a mnou projela živá vlna napětí, jako když se rozezní zvony.

„Chápu toho dost,“ promluvil měkce.

„Chci ho vidět,“ vypravila jsem ze sebe. „Každý den. Chci vědět, že je v pořádku.“

„Samozřejmě. Nejsem krutý. Jen obezřetný.“

Div jsem se nerozesmála. „Tak proto jsi na mě poslal tu stvůru, aby mě pokousala?“

„Proto ne,“ vpíjel se do mě pohledem. Pak zašilhal na mé rameno. „Bolí to?“

„Ne,“ lhala jsem.

Na tváři se mu mihl sotva znatelný úsměv. „Bude to lepší,“ ujišťoval mě. „Ale nikdy se to úplně nezahojí. Ani griša to nedokáže vyléčit.“

„Ty stvůry –“

„Ničevojové.“

Nicoty. Přešel mi mráz po zádech, vzpomněla jsem si na mihotavý oblak a to strašlivé bzučení, které z něj vycházelo, na roztlumenou tlamu připomínající bezednou propast. Zacukalo mi v rameni. „Co jsou zač?“

Zkřivil ústa. Meandry jizev na jeho tváři byly sotva viditelné, jako tajemná, záhadná mapa. Jedna z jizev se mu táhla nebezpečně blízko pravého oka. Málem o něj přišel. Vzal můj obličej do dlaně, a když promluvil, znělo to takřka něžně.

„To je jenom začátek,“ zašeptal.

Nechal mě stát na přídi; na kůži jsem pořád živě cítila dotyk jeho prstů a v hlavě mi vířily splašené myšlenky.

Dřív než jsem si to stihla v hlavě srovnat, objevil se Ivan a táhl mě po hlavní palubě zpátky do podpalubí. „Zpomal trochu,“ zpěchovala jsem se, ale nebylo mi to nic platné, o to víc mnou smýkal za rukáv. Ztratila jsem rovnováhu a přepadla dopředu. Má kolena bolestivě zaduněla o podlahu, jen taktak jsem stihla

dát spoutané ruce před sebe, abych zmírnila svůj pád. Sykla jsem, jak se mi třísky zadřely do dlaní.

„Hni sebou,“ nadával mi Ivan. Vydrápala jsem se na všechny čtyři. Dloubl do mě špičkou boty a pode mnou se znovu podlomila kolena a rozplácla jsem se na zemi. „Povídám, hni sebou.“

Zčistajasna mě obrovská ruka vynesla nahoru a jemně postavila na nohy. Když jsem se ohlédla, ke svému nesmírnému údivu jsem za sebou spatřila obra s tmavovlasou dívkou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě.

„Do toho ti nic není,“ vyhrkl Ivan zlostně.

„Je Sturmhondovou vězeňkyní,“ nedala se dívka. „Podle toho by s ní mělo být zacházeno.“

Sturmhond. To jméno znělo povědomě. Takže tohle je jeho loď? A jeho posádka? Na *Verrhaderu* se o něm povídalo. Byl to ravný korzár a pašerák, který neblaze proslul nejen tím, že přepadl nepřátelské lodi a nesmírně na tom zbohatl, ale také tím, že dokázal narušit fjerdskou blokádu. Na lodi však nebyla vyvěšená vlajka s dvouhlavou orlicí.

„Je to Temnyjova vězeňkyně,“ tvrdil Ivan, „a zrádkyně.“

„Možná na souši,“ oponovala dívka.

Ivan zadrmolil v šuhanštině něco, čemu jsem nerozuměla. Obr se rozesmál.

„Mluvíš šuhansky jako hotentot,“ procedil.

„A tvoje rozkazy neposloucháme v žádném jazyce,“ dodala dívka.

Ivan se samolibě ušklíbl. „Že ne?“ Otočil rukou a dívka se chytla za srdce a padla na kolena.

Než bys řekl švec, vytasil obr šavli se zlověstně prohnutým ostřím a vrhl se na Ivana. Ten jen líně otočil druhou rukou, načež obr zkrivil tvář, ale šel pořád dál.